

εἰς τὴν δαπάνην, οἱ δὲ παντελῶς ἄποροι, οἱ μὴ δυνάμενοι «οὐδὲ μετὰ τῶν διδομένων αὐτοῖς συνδοτῶν τὴν ἰδίαν στρατείαν ἐξυπηρετεῖν», κατετάσσοντο εἰς τοὺς ὑπηρετάς τοῦ στρατοῦ ἢ τοὺς ψιλῶς ὀπλισμένους. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται ὅτι ἐν τῇ δεκάτῃ ἑκατονταετηρίδι ἐνηργεῖτο ἄμεσος στρατολογία ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐξ ἀνθρώπων ὑποχρέων ὄντων εἰς προσωπικὴν ὑπηρεσίαν. Ἄλλ' ἄρα γε αἱ διατάξεις αὗται ἴσχυον ἐν ἀρχῇ τῆς ἐνάτης; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Νικηφόρος ὥρισεν εἰς 18 χρυσᾶ, ἦτοι εἰς δρ. 270, τὸ ποσὸν τὸ καταβλητέον πρὸς ἐξοπλισμὸν τοῦ στρατευομένου καὶ ὅτι κατέστησαν ἀλληλεγγύως ὑπευθύνους τοὺς ὀφείλοντας νὰ καταβάλωσι τὸ ποσὸν τοῦτο. Ἐκ δὲ τῶν ὁρισμῶν τούτων ὑποδεικνύεται ὅτι ἡ δαπάνη τῆς ἀποσκευῆς ἐπληρώνετο εἰς χρήματα ὑπὸ τῶν στρατευομένων ἢ τῶν συνδοτῶν, ἡ δὲ προμήθεια τῆς ἀποσκευῆς ἐγένετο ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως· ὅτι πρὸ τοῦ Νικηφόρου δὲν ὑπῆρχεν ὠρισμένον ἢ ἀποχωρῶντος ὠρισμένον τὸ ποσὸν τῆς καταβλητέας δαπάνης καὶ ὅτι πολλοὶ συνδῶται ἠρνοῦντο ἢ ἀπέφευγον νὰ πληρώσωσι τὴν ἐπιβάλλουσαν αὐτοῖς μερίδα, δι' ἣν ἐδέχετο νὰ κηρυχθῶσιν ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι. Δὲν ἤμποροῦμεν ὅμως νὰ εἰπώμεν ἂν τὰ 18 χρυσᾶ ἦσαν ἡ δαπάνη παντὸς στρατιώτου καὶ τίνος· διότι ὡς πρὸς μὲν τὸν πεζὸν φαίνονται πολλὰ ὡς πρὸς δὲ τὸν ἵππεά ὀλίγα, ἂν ἔδιδεν ἐξ ἰδίων καὶ τὸν ἵππον. Προσέτι αἱ διατάξεις αὗται δὲν λύουσι τὸ προτεθὲν ζήτημα, ἂν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος ἴσχυεν ἡ ἄμεσος ἢ ἔμμεσος στρατολογία, διότι ἤμποροῦν ἐξ ἴσου νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τε ταύτην καὶ εἰς ἐκείνην. Τὸ βεβαιότερον εἶναι ὅτι ὁ Νικηφόρος ὠργάνωσε περὶ ἀπάσας τὰς σλαυικὰς ἀποικίας ἐν Θράκῃ, ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι διαρκεῖς ἐξ ἰθαγενῶν στρατιωτικὰς ἀποικίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ περιστέλλῃ τὰς ληστρικὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐν τῷ κράτει κατασταθέντων ἐκείνων ξένων. Αἱ στρατιωτικαὶ αὗται ἀποικίαι ἦσαν κληρονομικαὶ καὶ ἀντὶ μισθοδοσίας ἐλάμβανον παρὰ τοῦ δημοσίου γαίας (στρατιωτικὰ κτήματα στρατιωτοτόπια). Συνετέλεσαν δ' οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν περιστολὴν, τὴν κατατρόπωσιν καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἐντὸς τοῦ ἰθαγενοῦς στοιχείου ἐντελῆ συγχώνευσιν πολλῶν ἐκ τῶν σλαυικῶν ἐκείνων ἀποικιῶν. Καὶ ἐν τούτοις οἱ χρονογράφοι μαινόνται κατὰ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ Νικηφόρου, βεβαιοῦντες ὅτι οἱ ἀπαρτίσαντες τὰ μόνιμα ταῦτα στρατιωτικὰ σώματα ἄνδρες ὑπέλαβον τὸ πρᾶγμα ὡς αἰχμαλωσίαν μᾶλλον καὶ ἐξορίαν ἢ ὡς δημόσιον λειτούργημα, διότι ἠναγκάζοντο νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν γενέθλιον γῆν καὶ νὰ ἐκποιήσωσι τὰ ἴδια ἐν αὐτῇ κτήματα. Ἄλλ' ὅτι αἱ κατηγορίαι αὗται ἦσαν ἄδικοι καὶ ὑπερηγορεῦντο ὑπὸ τοῦ μίσους τὸ ὅποιον εἶχον οἱ χρονογράφοι κατὰ τοῦ Νικηφόρου ὡς μὴ συνταχθέντος μετὰ τῶν ἀντιμεταρρυθμιστῶν εἶναι πρόδηλον. Ἡ θεσμοθεσία τῶν στρατιωτικῶν ἀποικιῶν δὲν ἦτο ἐπινόημα τοῦ Νικηφόρου, ἀνατρέχει μὲχρι τῶν πρώτων χρόνων τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἐκεῖθεν μεταβιβασθεῖσα εἰς τὸ ἀνατολικὸν κράτος καὶ ἰσχύουσα ἐν αὐτῷ ἀπὸ τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος μὲχρι σχεδὸν τῆς καταλύσεως αὐτοῦ. Ὁ Νικηφόρος δὲν ἔπραξεν ἄλλο εἰμὴ νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὴν πρὸς περιστολὴν τῶν σλαυικῶν ἀποικιῶν, καὶ κατὰ τοῦτο ὑπῆρξε βεβαίως ἐπαίνου ἄξιος οὐχὶ δὲ κατακρίσεως. Οὐδὲ τὸ θρυλούμενον ὅτι μετὰ θρήνων καὶ κλαυθμῶν ἀπήρχοντο δῆθεν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀποικίας ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀπολύτως ἀληθές, διότι ὅλοι δὲν εἶχον κτήματα νὰ ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν, ἐνῶ ὅλοι ἀπ' ἐναντίας ἐπροικοδοτοῦντο ἐν τῇ νέᾳ αὐτῶν καταστάσει διὰ δημοσίων κτημάτων, τὰ ὅποια μάλιστα ἰδιαζόντως ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπροστατεύοντο.

Ἔτι δὲ μᾶλλον ἀξιωμακόμενοι ὑπῆρξαν αἱ οἰκονομικαὶ τοῦ βασιλέως Νικηφόρου διατάξεις. Καὶ αὗται αἱ διατάξεις δὲν ἐπενοήθησαν ὑπ' αὐτοῦ, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν:

